

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีสำคัญที่มีความเกี่ยวข้องในหัวข้อต่อไปนี้

1. การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) และ นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourists)
2. ภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Japanese for Specific Purposes)
3. ชุดการสอน (Instruction Packages)
4. การสร้างแบบทดสอบปรนัย (Development of multiple choice test)

โดยอธิบายเรียงตามหัวข้อข้างต้นได้ดังนี้

1. การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) และ นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourists)

หลังจากองค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization (WTO)) และ คณะกรรมการโอลิมปิกสากล (International Olympic Committee (IOC)) ได้ร่วมประชุมเป็นครั้งแรกในหัวข้อ “Sport related Tourism” ในปี 2001 กระแสการท่องเที่ยวเชิงกีฬาก็เพิ่มขึ้นพร้อมๆกับการวิจัยประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงกีฬา คำนิยามและกรอบความคิดของคำว่า “การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism)”

Standeven, J. and De Knop, P. (1999:12) นิยามคำว่า การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) ไว้ว่าเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาทั้งทางตรงและทางอ้อม ลักษณะการเข้าร่วมมีทั้งแบบส่วนตัวและแบบจัดเป็นการแข่งขันเพื่อผลทางธุรกิจ และแบบที่ไม่มุ่งหวังผลทางธุรกิจ ซึ่งการเข้าร่วมนี้จะต้องมีการเดินทางจากบ้านหรือสถานที่ทำงานเพื่อการท่องเที่ยว (อ้างถึงใน Weed, M, 2008:15)

Gibson (1998:49) นิยาม การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) ว่าเป็นการพักผ่อนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวแบบส่วนตัวเพื่อทำกิจกรรมที่ต้องมีการเคลื่อนไหวร่างกาย หรือเพื่อชมการแข่งขัน

Weed, M. and Bull, C.J. (2004:37) สร้างกรอบแนวคิดของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) ไว้ว่าการท่องเที่ยวเชิงกีฬาเป็นปรากฏการณ์ทางสังคม เศรษฐกิจและวัฒนธรรมระหว่างกิจกรรม คนและสถานที่

Nogawa and Kudo (2002) นิยาม การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) ว่าเป็นการท่องเที่ยวโดยมีจุดประสงค์เพื่อเข้าร่วมแข่งขันหรือเข้าชมกีฬาหรืองานอีเวนท์กีฬา โดยจะต้องอยู่ในที่นั้นๆ อย่างน้อย 24 ชั่วโมง

จากคำนิยามและกรอบแนวคิดของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) ข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) เป็นการท่องเที่ยวที่มีจุดประสงค์ในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกีฬาโดยตรงและจุดประสงค์ในการชมกีฬา ซึ่งกีฬาในคำนิยามนี้ไม่ได้กำหนดว่าเป็นกีฬาเพื่อการแข่งขันอย่างเดียว อาจอยู่ในรูปแบบที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ โดยอยู่บนความสัมพันธ์ระหว่าง กีฬา คน และสถานที่ที่มีการจัดกีฬา ความสัมพันธ์นี้ทำให้ “กีฬา” เป็นสถานที่ท่องเที่ยวชนิดหนึ่ง เนื่องจากการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) มีผลต่อสังคม เศรษฐกิจและวัฒนธรรม นอกจากนี้ จากคำนิยามของ การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) ข้างต้นยังมีนิยามของคำว่า Sports Tourist หรือ นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา อีกด้วย

นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourist) ตามคำนิยามของ Gibson ข้างต้น ก็คือผู้เข้าร่วมกิจกรรมกีฬา (whoever participates in physical activities) หรือผู้ชมกิจกรรมกีฬา (whoever watches physical activities) ดังที่ Weed, M. and Bull, C.J. (2004:108) กล่าวถึง การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) ว่าเป็นการท่องเที่ยวที่มีลักษณะกระทำและถูกกระทำรวมกัน โดยนักท่องเที่ยวเองเป็นผู้เล่นกีฬาหรือผู้ชมกีฬาก็ได้ นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา ซึ่งผู้ชมในที่นี้คือผู้ชมที่เข้าชมกิจกรรมกีฬาโดยตรง ไม่ได้หมายถึงผู้ชมผ่านทางทีวีหรือเครื่องมือสื่อสารอื่นๆ

Hall, C.M. (1992) ได้แบ่งกลุ่มของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) เป็น 3 กลุ่ม คือ

1. Hallmark event คืองานกีฬาระดับโลก เช่น ฟุตบอลโลกหรือโอลิมปิก
2. Outdoor recreation คือกิจกรรมกีฬาที่จัดขึ้นท่ามกลางธรรมชาติ เช่น แคนนู สกี หรือ กิจกรรมกีฬาเพื่อการผจญภัยต่างๆ
3. Health fitness คือ กิจกรรมกีฬาที่มุ่งเพื่อสุขภาพ เช่น เดิน ว่ายน้ำ และกิจกรรมกีฬาที่เกิดขึ้นในรีสอร์ทที่พัก เช่น กอล์ฟ เทนนิส

จากคำนิยามข้างต้น กีฬา กอล์ฟ ผู้เล่นกอล์ฟ และผู้ชมกอล์ฟ ก็คือ กิจกรรมท่องเที่ยวเชิงกีฬาและนักท่องเที่ยวเชิงกีฬาตามลำดับนั่นเอง

2. ภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Japanese for Specific Purposes)

ในการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในปัจจุบันมีการแบ่งลักษณะการเรียนการสอนออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ

1. ภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์ทั่วไป (JGP: Japanese for General Purposes)
2. ภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (JSP: Japanese for Specific Purposes)

ภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์ทั่วไป คือ การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นที่สามารถใช้ได้หลากหลาย มีความเป็นเอกประสงค์ และใช้ได้ในวงกว้าง

ภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ คือ การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นที่เกิดมาจากทฤษฎี LSP หรือ Language for Specific Purposes ซึ่งเกิดจากการตื่นตัวในการเรียนภาษาที่สอง ภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้นยังมีจำนวนน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Mulvihill, E.A., 1992) หนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่สร้างตามทฤษฎี LSP ที่พบในประเทศไทย คือ ภาษาญี่ปุ่นเพื่อมัคคุเทศก์ เล่ม 1-2 และภาษาญี่ปุ่นเพื่อการโรงแรม เล่ม 1-3 เนื่องจากความจำเป็นในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในด้านต่างๆ มีมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาญี่ปุ่นที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในอาชีพได้ การสร้างบทเรียนหรือหนังสือภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจึงควรดำเนินการตามทฤษฎี LSP หรือ ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ซึ่งได้รับความนิยมจากผู้เรียนมากขึ้นเนื่องจากความจำเป็น 3 ประการ ซึ่ง LSP สามารถตอบสนองความจำเป็นทั้ง 3 ประการได้

1. ความจำเป็นในการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับความต้องการเฉพาะของผู้เรียน
2. พัฒนาการการเรียนภาษาที่ขยายจากการเรียนภาษาที่เป็นแบบแผนสู่การเรียนภาษาที่นำไปใช้จริงในการสื่อสารตามสถานการณ์
3. จิตวิทยาการศึกษาที่มีบทบาทต่อการรับรู้ของผู้เรียน กล่าวคือ ความต้องการและความสนใจของผู้เรียนมีผลต่อแรงจูงใจและประสิทธิภาพในการเรียนรู้

คำนิยามทั่วไปของ LSP คือ การสอนและการศึกษาภาษาอันมีพื้นฐานมาจากความต้องการผู้เรียนในการสื่อสารในสถานที่ทำงานที่จำเป็นต้องใช้ภาษา ในงานวิชาการ และในอาชีพต่างๆ (Basturkman, H. and Elder, C., 2004:672)

จากคำนิยามข้างต้นจะได้คำว่า ความต้องการในการสื่อสารของผู้เรียน (Communicative needs of speakers) ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะเด่นของ LSP กล่าวคือ LSP มีขั้นตอนที่สำคัญ 2 อย่าง คือ การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน (Needs analysis) และการวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในอาชีพนั้นๆ (Description of language use) นอกจากนี้ LSP ยังแบ่งลักษณะของชั้นเรียนออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ (Robinson, P., 1991) คือ Pre-experience course และ Post-experience course

Pre-experience course คือ คอร์สที่จัดขึ้นเพื่อผู้เรียนที่มุ่งหวังจะเข้าทำงานในอาชีพนั้น เป็นการเตรียมความพร้อมทางภาษาที่จะใช้ในอาชีพ ส่วน Post-experience course คือ คอร์สที่

จัดขึ้นเพื่อผู้เรียนที่อยู่ในอาชีพนั้นๆ อยู่แล้ว เป็นการเพิ่มความสามารถทางภาษาในอาชีพที่ผู้เรียนเผชิญในสถานการณ์จริง เป็นภาษาที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน

จากความหมายและลักษณะของ LSP การนำ LSP มาเป็นทฤษฎีพื้นฐานในการสร้างชุดการสอนภาษาให้แก่แคตตี้ซึ่งเป็นถือว่าเป็น Post-experiencers หรือผู้เรียนที่อยู่ในอาชีพนั้น มีความเหมาะสม เพราะขั้นตอนในการพัฒนาชุดการสอนและคอร์สอบรมตามหลัก LSP เป็นการนำความต้องการของผู้เรียนและภาษาที่ใช้จริงในอาชีพแคตตี้มาเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์

3. ชุดการสอน

จากการศึกษาของผู้วิจัย ชุดการสอนมีผู้นิยามความหมายไว้ดังนี้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2537: 212) ได้ให้ความหมายของชุดการสอน หรือ Instruction Packages ว่า คือ การจัดระบบการเรียนการสอนที่สมบูรณ์ที่ผู้เรียนสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง หรือที่ครูสามารถใช้กับผู้เรียนเป็นกลุ่มหรือในระบบการเรียนการสอนมวลชน โดยชุดการสอนจะมีสื่อประสมสำหรับผู้เรียนและผู้สอนให้ใช้ในการวางแผน การดำเนินการเรียนการสอน และการประเมินผลอย่างครบถ้วน

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2543) กล่าวถึงชุดการสอนว่าเป็นสื่อการสอนที่เป็นชุดของสื่อประสม (Multi-media) ที่จัดขึ้นสำหรับหน่วยการเรียนรู้ตามหัวข้อเนื้อหาและประสบการณ์ของแต่ละหน่วยที่ต้องการจะให้ผู้เรียนได้รับ โดยจัดไว้เป็นชุดๆ บรรจุในซอง กล่อง หรือกระเป๋า แล้วแต่ผู้สร้างจะทำขึ้น

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2551) กล่าวว่า ชุดการสอนเป็นระบบการนำสื่อประสมที่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา และประสบการณ์ของแต่ละหน่วยมาช่วยในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ชุดการสอนนิยมจัดไว้ในกล่องหรือซอง แยกเป็นหมวดๆ ภายในชุดการสอนจะประกอบ ด้วยคู่มือการสอนใช้ชุดการสอน สื่อการสอนที่สอดคล้องกับเนื้อหา และประสบการณ์ อาทิ เช่น รูปภาพ สไลด์เทป ภาพยนตร์ แผ่นคำบรรยาย วัสดุอุปกรณ์ เป็นต้น

จากคำนิยามข้างต้นสามารถสรุปลักษณะเด่นๆ ของชุดการสอนว่า ผู้เรียนเป็นแบบกลุ่มเรียนและแบบเดี่ยวได้ สื่อที่นำมาใช้จะต้องมีอย่างน้อยสองชนิดขึ้นไปและจะต้องเหมาะสมกับเนื้อหาในแต่ละหน่วย นอกจากนี้จะต้องมีการประเมินผลในแต่ละหน่วยเนื้อหา ด้วยลักษณะของชุดการสอนจะทำให้ครูผู้สอนมีบทบาทน้อยลง และมาตรฐานการเรียนรู้ได้ผลใกล้เคียงกันแม้จะเรียนจากครูคนละคน และผู้เรียนสามารถนำชุดการสอนไปศึกษาด้วยตนเองได้

ชุดการสอนมีวิธีการออกแบบดังนี้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2537, 213-214)

1. ศึกษาแนวคิดพื้นฐาน

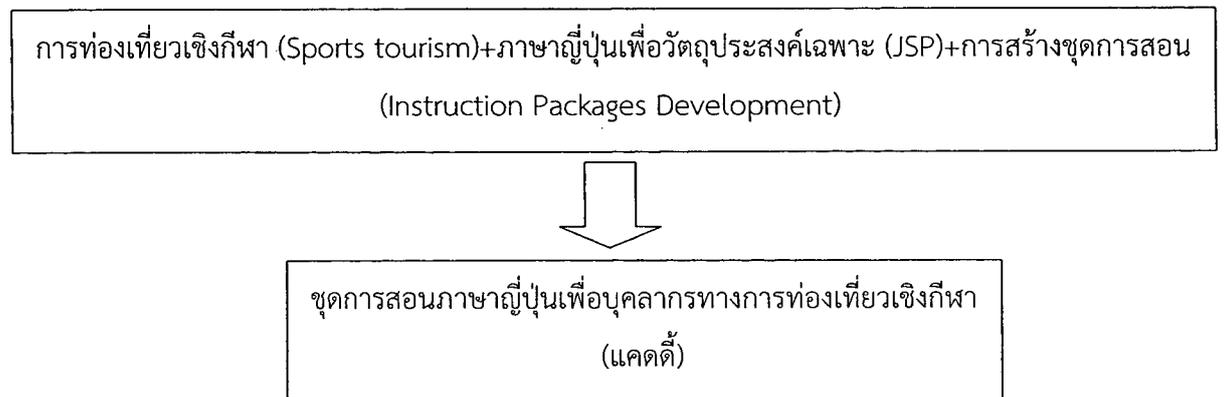
2. กำหนดวัตถุประสงค์
3. ศึกษาชุดการสอนที่มีอยู่
4. กำหนดปัจจัยนำเข้าของชุดการสอน
5. กำหนดกระบวนการใช้ชุดการสอน
6. กำหนดการประเมินผล
7. กำหนดทางเลือกรูปแบบจำลองชุดการสอน
8. เขียนแบบจำลองชุดการสอน
9. ทดลองใช้และปรับปรุง

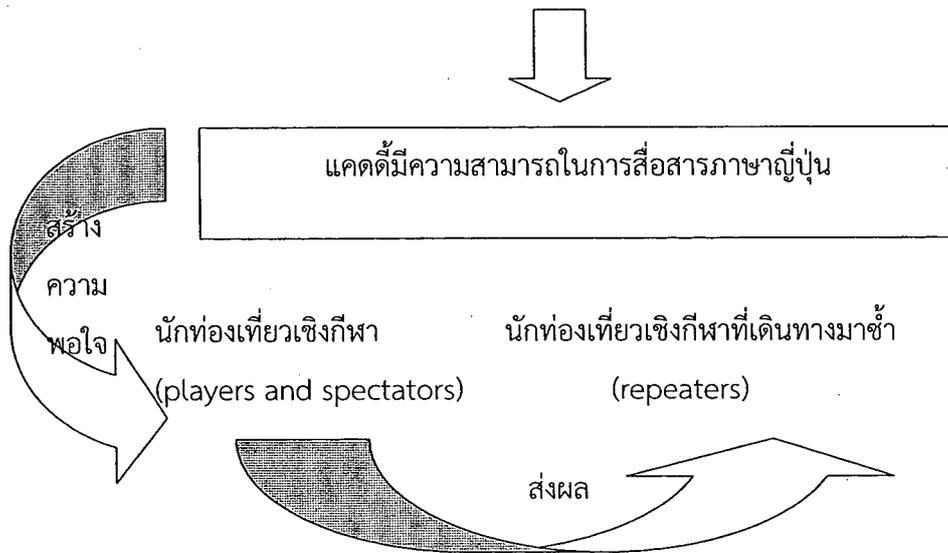
ในขั้นตอนทดลองใช้ (Try Out) เพื่อหาประสิทธิภาพและปรับปรุงนั้น ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2521) ได้เสนอขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. แบบเดี่ยว 1:1 คือทดลองกับผู้เรียน 1 คน หาประสิทธิภาพแล้วนำไปปรับปรุง
2. แบบกลุ่ม 1:10 คือทดลองกับผู้เรียน 6-10 คน หาประสิทธิภาพแล้วนำไปปรับปรุง
3. แบบภาคสนาม 1:100 คือทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น 40-100 คน หาประสิทธิภาพแล้วนำไปปรับปรุง

จากลักษณะของชุดการสอน ขั้นตอนในการสร้าง การนำไปทดลองใช้และการหาประสิทธิภาพข้างต้น ชุดการสอนจึงเหมาะสมเป็นอย่างมากที่จะนำมาใช้ในการอบรมภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในอาชีพต่างๆ เนื่องจากผู้ให้การอบรมไม่จำเป็นต้องเป็นผู้สร้างชุดการสอน และผู้เข้าอบรมสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองตลอดเวลา นอกจากนี้ชุดการสอนยังสามารถนำไปใช้ได้ทั้งการเรียนแบบเดี่ยว กลุ่มและมวลชน

กรอบแนวคิด

4. การสร้างแบบทดสอบปรนัย (Development of multiple choice tests)

งานวิจัยนี้ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ

1. เพื่อสร้างและศึกษาหาประสิทธิภาพของชุดการสอนภาษาญี่ปุ่นสำหรับบุคลากรทางการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (แคตตี้) ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาสำหรับผู้ถือธงไม้กอล์ฟก่อนและหลังใช้ชุดการสอน

ซึ่งเครื่องมือวิจัยที่จะนำมาใช้เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการสอนและเปรียบเทียบทักษะการใช้ภาษาญี่ปุ่นก่อนและหลังใช้ชุดการสอน คือ แบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก โดยได้อ้างอิงแนวทางการสร้างแบบทดสอบชนิดเลือกตอบของพิสนุ พ่องศรี (2554, หน้า127-176) ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร เนื้อหา และวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือการเรียนรู้
2. สร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร เนื้อหา และวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ ซึ่งเป็นข้อมูลเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญใช้ประกอบการตรวจความตรงเชิงเนื้อหา
3. ร่างข้อคำถามและองค์ประกอบ ซึ่งเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดของการสร้างแบบทดสอบ โดยมีรายละเอียดในการสร้างคำถามและข้อควรหลีกเลี่ยง สรุปดังนี้
 - 3.1 ข้อคำถามที่ใช้ควรให้สอดคล้องกับการวัดพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย โดยงานวิจัยนี้วัดพุทธิพิสัยเรื่องความจำเกี่ยวกับเนื้อหา
 - 3.2 เขียนคำถามที่สมบูรณ์
 - 3.3 ตัวเลือกและคำถามกะทัดรัด
 - 3.4 ไม่ควรใช้คำถามปฏิเสธโดยไม่จำเป็น
 - 3.5 คำถามต้องชัดเจนและรับกันกับแง่มุมที่คำถามต้องการ

- 3.6 ตัวเลือกของข้อสอบไม่เด่นหรือแตกต่างจนเกินไป
- 3.7 ตัวเลือกทุกตัวเป็นอิสระจากกัน
- 3.8 ตัวเลือกมีความเป็นเอกพันธ์ คือเป็นพวกหรือกลุ่มเดียวกัน
- 3.9 ใช้ตัวเลือกปลายเปิด
- 3.10 เรียงลำดับตัวเลือกที่บอกขนาด ปริมาณจากน้อยไปมากหรือสูงไปต่ำ
- 3.11 เรียงตัวเลือกตามความยาวและอย่าพยายามไปสร้างระบบของตัวถูกให้กระจาย
เป็นอย่างไรอย่างหนึ่ง
- 3.12 อย่าใช้คำที่เป็นการแนะนำคำตอบ
- 3.13 ใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน
- 3.14 จำนวนตัวเลือกในแต่ละข้อควรมีเท่าๆ กัน
- 3.15 รมัควางการแนะนำคำตอบระหว่างข้อ
- 3.16 การเรียงข้อสอบควรเรียงจากข้อง่ายไปหายาก

เมื่อดำเนินการร่างข้อคำถามของแบบทดสอบแล้วจึงตรวจสอบคุณภาพโดยการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรง แก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ นำไปใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่าง ทดลองใช้แบบทดสอบ หลังจากนั้นหาค่าความเที่ยง ความยากและค่าอำนาจจำแนก เพื่อนำไปใช้ในการหาค่าประสิทธิภาพของชุดการสอนต่อไป

นอกจากทฤษฎีที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยยังได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องดังต่อไปนี้

1. Designing a Japanese-for-Specific-Purpose Course: Putting Theory into Practice
2. การสร้างชุดการสอนภาษาฝรั่งเศสเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวโดยการใช้วิดีโอช่วยสอนสำหรับพนักงานโรงแรมและธุรกิจบริการท่องเที่ยว ของจังหวัดพิษณุโลก
3. ภาษาญี่ปุ่นสำหรับพนักงานสนามกอล์ฟ

1. Designing a Japanese-for-Specific-Purpose Course: Putting Theory into Practice

Designing a Japanese-for-Specific-Purpose Course เป็นคอร์สอบรมภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (JSP) ให้กับพนักงานภาคพื้นดินสายการบิน Qantas Airways Limited ในปี

ค.ศ.1988 ตามนโยบายส่งเสริมความสามารถของพนักงานภาคพื้นในการติดต่อ ต้อนรับกับ ผู้โดยสารชาวญี่ปุ่น ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างคอร์สอบรมตามขั้นตอนของ LSP ดังนี้

1. Participant selection เป็นการเลือกพนักงานผ่านแบบสอบถามซึ่งวัดความสนใจในการเข้าคอร์สฝึกอบรม
2. Needs Analysis เป็นขั้นตอนสำรวจความต้องการซึ่งเก็บข้อมูลจากฝ่ายบริหารของสายการบิน พนักงานภาคพื้นดิน พนักงานภาคพื้นดินชาวญี่ปุ่นของสายการบิน Qantas Airways เอกสารอธิบายหน้าที่ของพนักงานภาคพื้นดิน
3. Course Development เป็นขั้นตอนวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บได้ เช่น ถอดบทสนทนาจริงที่ อัศจรรย์ระหว่างการทำหน้าที่ของพนักงานภาคพื้นดินชาวญี่ปุ่น วิเคราะห์สถานการณ์จริงที่ พนักงานภาคพื้นดินต้องใช้จากบทสัมภาษณ์ การพัฒนาหลักสูตร

Designing a Japanese-for-Specific-Purpose Course เป็นการนำเอาทฤษฎี

LSP มาประยุกต์ใช้ในการจัดคอร์สอบรมภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเพื่อส่งเสริมองค์กรเป็นแห่งแรกๆ เนื่องจากคอร์สภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์นั้นยังไม่เป็นที่แพร่หลาย ขั้นตอนในการสร้างคอร์สอบรมนั้นครอบคลุมทั้งการสำรวจความต้องการของผู้ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการเก็บข้อมูลจริงในภาคสนาม แล้วนำมาพัฒนาหลักสูตร ถือได้ว่าเป็นการนำขั้นตอนในทฤษฎี LSP มาใช้อย่างครบถ้วน

2. การสร้างชุดการสอนภาษาฝรั่งเศสเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวโดยการใช้วิดีโอช่วยสอนสำหรับพนักงานโรงแรมและธุรกิจบริการท่องเที่ยว ของจังหวัดพิษณุโลก

ชุดการสอนภาษาฝรั่งเศสเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวโดยการใช้วิดีโอช่วยสอนสำหรับพนักงานโรงแรมและธุรกิจบริการท่องเที่ยว ของจังหวัดพิษณุโลก เป็นงานวิจัยโดย ทรัดน์พร บัณฑิตย์ ซึ่งได้รับทุนจาก สกว.เครือข่ายภาคเหนือตอนล่าง ในปี พ.ศ. 2548 โดยมีขั้นตอนการพัฒนาชุดการสอนดังนี้

1. ศึกษาเทคนิค วิธีการสร้างชุดการสอนจากหนังสือและผู้เชี่ยวชาญรวมทั้งศึกษางานวิจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยวของสถาบันราชภัฏพ.ศ.2543และตำราอื่นๆที่เกี่ยวข้อง
3. วางโครงเรื่องที่จะเขียน โดยแบ่งเป็นหน่วยย่อยๆ
4. เขียนมโนทัศน์และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของเรื่อง
5. สร้างชุดการสอนตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้
6. นำชุดการสอนที่สร้างขึ้น เสนอคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อตรวจแก้ไข

7. นำชุดการสอนไปทดลองใช้และหาประสิทธิภาพของชุดการสอน ใช้แบบ 80/80

จากขั้นตอนการสร้างชุดการสอนภาษาฝรั่งเศสฯ ข้างต้น แม้ว่าผู้วิจัยจะดำเนินการสร้างชุดการสอนตามขั้นตอนการสร้างชุดการสอน แต่ยังคงขาดการนำทฤษฎีภาษาฝรั่งเศสเฉพาะกิจ (France for Specific Purposes) มาใช้ในการพัฒนาชุดการสอน ทั้งๆ ที่อ้างอิงในหัวข้อเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากยังขาดขั้นตอนที่สำคัญตามทฤษฎี LSP นั่นคือ การวิเคราะห์ความต้องการ (Need analysis) ของผู้เรียนที่เป็นพนักงานโรงแรม ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยวที่อยู่ในชุดการสอนนี้ อาจกล่าวได้ว่ายังไม่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนที่อยู่ในอาชีพอย่างแท้จริง

ขั้นการหาประสิทธิภาพของชุดการสอนภาษาฝรั่งเศสฯ ข้างต้น ถือได้ว่ามีความละเอียดโดยใช้มาตรฐานการประเมินประสิทธิภาพของชุดการสอนเป็น 80/80 (ทำแบบฝึกหัดถูกต้อง 80 จาก 100 ข้อ และทำแบบสอบหลังเรียนถูกต้อง 80 จาก 100 ข้อ) และมีการนำไปทดลองใช้ทั้งแบบเดี่ยวแบบกลุ่มและภาคสนามตามขั้นตอนที่อ้างถึงในชัยยงค์ พรหมวงศ์และคณะ (2521) ข้างต้น

3. ภาษาญี่ปุ่นสำหรับพนักงานสนามกอล์ฟ

ภาษาญี่ปุ่นสำหรับพนักงานสนามกอล์ฟเป็นหนังสือที่ผลิตขึ้นโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นหนังสือที่ประกอบไปด้วยคำศัพท์ สำนวนและบทสนทนาต่างๆ และจำเป็นสำหรับพนักงานสนามกอล์ฟ พนักงานสนามกอล์ฟในหนังสือเล่มนี้หมายรวมถึง พนักงานต้อนรับ พนักงานเก็บเงิน และแคดดี้ เนื้อหาจึงแบ่งออกเป็นสถานการณ์ต่างๆ ตามประเภทของพนักงานสนามกอล์ฟ ภาษาญี่ปุ่นจึงครอบคลุมสถานการณ์ที่อาชีพต่างๆ พบในสนามกอล์ฟอย่างกว้างๆ ไม่ได้เจาะจงไปที่ภาษาญี่ปุ่นของอาชีพแคดดี้ กิจกรรมในหนังสือเป็นการฝึกออกเสียงซ้ำๆ เพื่อให้ผู้เรียนจำคำศัพท์และบทสนทนาต่างๆ ได้ โดยใช้เทปเสียง สื่อที่ใช้จึงมีเพียงเทปเสียงที่ใช้ฝึกออกเสียง

นอกจากนี้คำศัพท์ สำนวนและบทสนทนาถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้สื่อสารกับผู้เล่นกอล์ฟเพียงอย่างเดียว ไม่ได้มีจุดประสงค์ที่จะใช้สื่อสารกับผู้ชมกอล์ฟที่ติดตามดูผู้เล่นกอล์ฟ ชุดการสอนที่ผู้วิจัยดำเนินการสร้างนั้นมีคุณสมบัติหลายอย่างที่เหมาะสมกับแคดดี้ในการพัฒนาทักษะภาษาญี่ปุ่น เนื่องจากพัฒนามาจากความต้องการของผู้เรียนโดยตรง ภาษาและสำนวนที่อยู่ในชุดการสอนนี้เกิดจากการวิเคราะห์ภาษาที่แคดดี้ต้องใช้จริงและให้คนญี่ปุ่นซึ่งมีประสบการณ์ตรวจสอบภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในสนามกอล์ฟ มีการสังเคราะห์เนื้อหาแต่ละหน่วย เพื่อให้ได้ภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในอาชีพแคดดี้จริง และเนื่องจากเป็นชุดการสอน จึงทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้ตนเองได้ แม้จะไม่มีครูผู้สอน